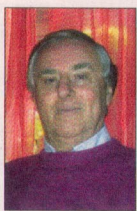

ΟΥΤΟΠΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΑ

ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ » ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΙΓΕΙΡΑΣ !

γράφει
ο Παν. Κουμπούρας
φιλόλογος - ποιητής

ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ κι εγνώρισεν ο νιος τον εαυτό του ». Ο λόγος του Διονυσίου Σολωμού έλαχε ν' αστράψει και πάλι το φως της διδασχής, μετά από σιωπή 2500 περίπου χρόνων, στο χορταρισμένο αρχαίο θέατρο Αιγείρας. Η στιγμή μεγάλη κι ανεκτίμητη. Η συνέχεια της και η διάρκειά της υπερπολύτιμος θησαυρός πνεύματος και θυμσοφίας για τις τυραγισμένες ψυχές μας. « Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΖΑΚΥΘΟΣ » είναι το πνευματικό αριστούργημα, που έχει πολλά να διδάξει τον αλλοτριωμένο από το Κακό τραγικό άνθρωπο της εποχής μας. Και μερικά αποσπάσματα ακόμη, είναι αρκετά για να μας ωθήσουν στην αυτογνωσιακή αναζήτηση του καλού, που ολέθρια έχουμε θάψει κάτω από τα ερείπια της μίζερης καθημερινότητάς μας :

« 6. Γλυκιά η δροσιά που στέρνει για τα σπλάχνα του ανθρώπου το καλοκαίρι, μεγάλα τα έργα του και μεγάλη ή αφχαριστία του ανθρώπου. »

« Άπλωσε τα δάχτυλα στη λύρα και την άκουσα να ψάλει τα ακόλουθα: Το χάραμα επήρα Του ήλιου το δρόμο Κρεμώντας τη λύρα Τη δίκαιη στον ώμο. Κι απ' όπου χαράζει Κι' ως όπου βυθά κτλ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4 ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΟΛΟΓΙΟΥ ΔΙΑΚΟΝΕΥΟΥΝΕ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΕΧΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ

1. Οσάοσο η γυναίκα της Ζάκυνθος είχε στα γόνατα τη θυγατέρα της και επολέμαε να την καλοπιάσει.

2. Έβαλε λοιπόν το ζουρλάδι τα μαλλιά της από πίσω από τ' αυτιά, γιατί η ανησυχία της τάχε πετάξει, και έλεγε φιλώντας τα μάτια της θυγατρός της:
3. "Μάτια μου, ψυχή μου, να γένεις καλή, να πανδρευθείς, και να βγαίνουμε και να μπαίνουμε, και να βλέπουμε τον κόσμο, και να καθόμαστε μαζί στο παρεθύρι να διαβάζουμε τη θεία Γραφή και τη Χαλιδά".
4. Και αφού την εχάιδεψε και της φίλησε τα μάτια και τα χείλια, την άφησε απάνου στην καθίκλα λέοντας της: Να και ένα καθρεφτάκι και κοιτάζου που είς' όμορφη και μου μοιάζεις.
5. Και η κόρη που δεν ήτανε μαθημένη με τα καλά ηούχασε, και από τη χαρά της εδάκρυσε.
6. Και ιδού μεγάλη ταραχή ποδιών, οπού πάντοτες αύχαινε.
7. Και εσταμάτησε κοιτάζοντας κατά τη θύρα και φουσκώνοντας τα ρουθούνια της.
8. Και ιδού παρεσιάζονται ομπρός της οι γυναίκες του Μισολογιού. Εβάλανε το δεξί τους στα στήθια και επροσκυνήσανε- και εμείνανε σιωπηλές και ακίνητες.
9. "Και έτσι δα, πώς; Τι κάνουνε; θα παίζουμε; Τι ορίζετε, κυράδες; Εκάμετε αναβαίνοντας τόσο ταραχή με τα συρτοπιπούτσα, που λογιάζω πως ήρθετε να μου δώσετε προστάγες".
10. Και όλες εμείνανε σιωπηλές και ακίνητες- αλλά μία είπε: "Άμ' έχεις δίκαιο. Είσαι στην πατρίδα σου και στο σπίτι σου, και μεις είμαστε ξένες και στο σπρώξιμο θέλουμε".
11. Και ετότες η γυναίκα της Ζάκυνθος την αντίκοψε και αποκρίθηκε: "Κυρά δασκάλα, όλα τα χάσετε, αλλά από εκείνο που ακούω η γλώσσα σας έμεινε.
12. "Είμαι στην πατρίδα μου και στο σπίτι μου; Και η αφεντιά σου δεν ήσουςα στην πατρίδα σου και στο σπίτι σου;
13. "Και τί σας έλειπε, και τί κακό είδετε από τον Τούρκο; Δε σας άφηνε φαγά, δούλους, περιβόλια, πλούτια; Και δόξα σοι ο θεός είχατε περισσότερα από εκείνα που έχω εγώ.
14. "Σας είπα εγώ ίσως να χτυπήσετε τον Τούρκο, που ερχόστανε τώρα σε με να μου γυρέψετε και να με βρίσετε;
15. "Μαϊσκέ! Εβγήκατε όξω να κάμετε παλληκαριές. Οι γυναίκες επολεμούσατε (όμορφο πράμα που ήθελ' ήσθενε με τουφεκί και με βελέσι- ή εβάνετε και βρακί). Και κάτι εκάμετε στην αρχή, γιατί επήρατε τα άτυχα παλληκάρια της Τουρκιάς ξάφνου.
16. "Και πώς εμπόρειε ποτέ του να

υποφθευθεί τέτοια προδοσία; Τόθελε ο θεός; Δεν ανακατωνόστανε με δαύ- του μέρα και νύχτα;

17. "Τόσο κάνει και εγώ να μπήξω το μαχαίρι μες στο ξιμέρωμα στο λαιμό του ανδρός μου (που να τότε πάρει ο διάβολος).

18. "Και τώρα που βλέπετε πως πάνε τα πράματα σας κακά, θέλτε να πέσει το βάρος απάνου μου.

19. "Καλή, μα την αλήθεια. Αύριο πέφτει το Μισολόγι, βάνουμε σε τάξη την Ελλάδα τη ζουρλί οι βασιλιάδες, εις τους οποιούς έχω όλες μου τες ελπίδες.

20. "Και όσοι μέινουνε από τον ξολοθρεμό έρχονται στη Ζάκυνθο να τους θρέψουμε, και με την κουλιά γιομάτη μας βρίσκουνε".

21. Λέοντας εισώπησε ολίγο κοιτάζοντας μες στα μάτια τες γυναίκες του Μισολογιού.

22. "Και έτσι ξέρω και μιλώ και εγώ, ναί ή όχι; Και τώρα δα τί ακαρτερείτε; Ευρήκατε ίσως ευχαρίστηση να με ακούτε να μιλώ;

23. "Εσείς δεν έχετε άλλη δουλειά παρά να φωμοζήτάτε. Και να πούμε την αλήθεια, στοχάζομαι πως θε νάναι μια θαράπαψη για όποιον δεν ντρέπεται.

24. "Αλλά εγώ έχω δουλειά. Ακούστε; έχω δουλειά". Και φωνάζοντας τέτοια δεν ήτανε πλέον το τριπίθαμο μπουρί- κι, αλλά εφάνηκε σωστή.

25. Πατί ασκηώθηκε με μεγάλο θυμό στην άκρη των ποδιών, και μόλις άγγισε το πάτωμα και εγκρίλωσε τα μάτια, και το άβλωφο μάτι εφάνηκε αλ-

ληγορικό και το αλληθώρικο έσισζε. Και εγίνηκε σαν την προσώπιδα την ύμνην οπού χύνουνε οι ζωγράφοι εις τα πρόσωπα των νεκρών για να...

26. Και όποιος την έβλεπε να ξανάρθει στην πρώτη της μορφή έλεγε: Ο διάβολος ίσως την είχε αδράξει, αλλά εμετάνιωσε και την άφησε, για το μίσος που έχει του κόσμου.

27. Και η θυγατέρα της κοιτάζοντας την εφώνασε- και οι δούλοι εξαστόχησαν την πείνα τους, και οι γυναίκες του Μισολογιού εκατέβηκαν χωρίς να κάμουνε ταραχή. »

« 20. Και τελειωμένη η δέηση εκοίτα- ξα χάμου οπίω από τον καθρέφτη στοχάζοντάς τηνε λιγωμένη, και δεν ήτον εκεί. »

« 26. Κι εσηκώθηκα και επήα οπίω από τον καθρέφτη και είδα τη γυναίκα της Ζάκυνθος που εκρεμότουνα και εκυμάτιζε. »

Ως καθρέφτης αυτογνωσίας λειτουργεί για όλους μας η παράσταση « Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΖΑΚΥΘΟΣ », που έλαχε να αναβιώσει το χορταρισμένο από τη λήθη αρχαίο θέατρο της περιοχής μας. Χαιρετίζοντας δοξαστικά το σημαντικό αυτό γεγονός, προσέρχομαι προσκυνητής στη θυμέλη του με κλαδί αγριελιάς από το ποιητικό δέντρο της ψυχής μου :

ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΙΓΕΙΡΑΣ !

Άστραψε φως κι εγνώρισεν ο

χρόνος τη σιωπή του .
Άστραψε φως κι εγνώρισεν ο χώρος τη φωνή του .
Άστραψε φως , αρχαίο θέατρο Αιγείρας , κι εγνώρισεν ο κόσμος τον περιούσιο Λόγο της Νέμεσης .
Χορός Νηρηίδων αναδύεται από το θάμπος του Κορινθιακού .
Η αγριελιά , των ολυμπιονικών μας ο κότινος , του Ικάριου , του Κρατινίου , θαλερά θροΐζει τους κλώνους της .
Η Υπερησία γη πάλλεται , χρώμα και πέτρα , μια καρδιά στον ίδιο ουρανό .
Η θυμέλη έμπλεη ελέου και φόβου .
Το λογιόν σπαράζει από τα δεινά του Ανθρώπου .
Και στο αιώρημα ίπταται ο από μηχανής θεός , οι Διόσκουροι , της κεφαλής του Διός γεννήματα , κι απονέμουν την καθαρή στις τυραγμισμένες ψυχές μας .
Άστραψε φως , αρχαίο θέατρο Αιγείρας , κι εγνώρισες , σα νιος , τον εαυτό σου .
Δόξα στο Λόγο , αρχή και τέλος της ζωής μας .
Φως εσαεί . Και σήμερα και πάντα .
Άστραψε φως και γνώση !